

Tilkinin Karlı Penceresi

Çınar BİBER

Tilkinin Karlı Penceresi

Çınar BİBER

Küçük Tilki erken uyandı. Odası soğuk ve sessizdi. Mavi atkısını sıkıca sardı ve kahverengi eldivenlerini giydi. Pencereye baktığında nefesi kesildi. Cam kırağıyla kaplıydı! Pırıl pırıl beyaz bir ormana benziyordu. Küçük Tilki daha iyi görmek için burnunu cama yaklaştırdı.

Kırağı resimler yapmıştı! Küçük Tilki dalları dantel gibi olan uzun ağaçlar gördü. Kıvrımlı bir patika ve minik hayvan izleri gördü. Ormanın gizli bir haritası gibiydi. "Anne, gel bak!" diye seslendi. Anne Tilki hardal sarısı şalıyla geldi. Gülümsedi ve "Bugün kırağı bir ressam olmuş," dedi.

Anne Tilki yanına oturdu. "Ne görüyorsun?" diye sordu. Küçük Tilki işaret etti. "Koşan bir geyik görüyorum! Bir de dalda sincap var." Anne başını salladı. "Çok eskiden orman hikâyelerle doluydu. Belki kırağı onları hatırlıyordur." Küçük Tilki'nin kehribar gözleri kocaman açıldı. Her hikâyeyi bulmak istiyordu.

Küçük Tilki kırağıya yeniden baktı. Dumanı tüten minik bir kulübe gördü. "Orada kim yaşıyordu?" diye merak etti. Anne, "Belki ormana hikâyeler anlatan bilge bir baykuş," dedi. Küçük Tilki baykuşun yavaşça ötüşünü hayal etti. Sonra rüzgâr esti ve kulübe eriyip kayboldu. "Aa!" dedi Küçük Tilki. "Kayboldu!"

Ama yeni resimler belirdi. Küçük Tilki karda zıplayan bir tavşan ailesi gördü. "Yiyecek arıyorlar," dedi. "Bulabildiler mi?" diye sordu Anne. Küçük Tilki başını salladı. "Evet, bir çalının altında kocaman bir yığın böğürtlen!" Kıkırdadı. Kırağı pırıldıyor gibiydi, sanki onun hikâyesini sevmiştir. Pencerenin kenarında minik bir kırağı perisi dans ediyordu, ama Küçük Tilki fark etmedi.

Anne Tilki iki fincan sıcak kakao getirdi. Birlikte oturup kırağıyı izlediler. Küçük Tilki kar tanelerini kovalayan bir tilki yavrusu gördü. "Bu tıpkı benim gibi!" dedi. "Ben de kar tanelerini kovalarım." Anne gülümsedi. "Ve onları hayal gücünle yakalarsın." Küçük Tilki'nin içi ısındı. Kırağı resimleri bir hikâye kitabı gibi değişip duruyordu.

Sonra Küçük Tilki boynuzları dallar gibi olan büyük bir geyik gördü. Bir tepede durmuş, ormana bakıyordu. "O ormanın kralı," diye fısıldadı Küçük Tilki. "Herkesi koruyor." Anne başını salladı. "Hikâyeler kendimizi cesur hissetmemize yardım eder." Küçük Tilki göğsünü kabarttı. O da cesur hissetti. Geyik soldu, ama gururlu şekli aklında kaldı.

Sonra kırağı, buz tutmuş bir nehir gösterdi. Küçük Tilki hayvanların buzda kaydığını gördü. "Bak anne! Oynuyorlar!" dedi. "Biz de kayabilir miyiz?" Anne kıkırdadı. "Göletimiz çok küçük. Ama hayal edebiliriz." Küçük Tilki gözlerini kapattı ve buzda süzüldüğünü hayal etti. Gözlerini açtığı anda kırağı kıvrımlı bir desen yapmıştı. "Bu bir dans!" diye bağırdı.

Küçük Tilki pencerenin köşesinde minik bir figür fark etti. Kırağıdan yapılmıştı, pırıltılı saçları ve kar tanesi desenleri vardı. "Sen kimsin?" diye sordu. Figür döndü ve kayboldu. "Gördün mü?" diye sordu Annesine. Anne başını yana eğdi. "Belki kırağı perisidir. Resimleri senin için yapıyor." Küçük Tilki'nin gözleri merakla parladı.

Kırağı perisi bir anlığına yeniden belirdi. Yeni bir hikâye çiziyor gibiydi. Küçük Tilki bir derenin üzerinde köprü gördü, hayvanlar karşıdan karşıya geçiyordu. "Bir partiye gidiyorlar!" dedi. "Meşe palamutları, böğürtlenler ve dansla!" Kırağı perisi sıranın sonuna minik bir tilki ekledi. Küçük Tilki güldü. "Bu benim!" dedi. "Ben de partiye gidiyorum!"

Sonra güneş ağaçların üzerinden göründü. Kırağı parlamaya ve solmaya başladı. "Olamaz!" dedi Küçük Tilki. "Resimler kayboluyor!" Anne ona sarıldı. "Ama onları hatırlayabilirsin. Yarın da soğuk olursa kırağı yeniden resim yapar." Küçük Tilki başını salladı. Eriyen kırağıya baktı. "Hoşça kal kırağı perisi," diye fısıldadı. "Hikâyeler için teşekkürler."

Kırağı perisi son bir kez pırıldadı. Camın üzerinde bir hediye gibi minik bir kar tanesi bıraktı. Küçük Tilki patisini ona bastırdı. "Bunu saklayacağım," dedi. Anne gülümsedi. "Bütün hikâyeleri kalbinde saklayabilirsin." Küçük Tilki gözlerini kapattı ve geyiği, baykuşu, tavşanları ve partiyi hatırladı. Mutlu ve sıcak hissetti.

Anne Tilki, "Hayal gücü kırağı gibidir. Günlük şeyleri özel yapar," dedi. Küçük Tilki bunu düşündü. Odasına baktı. Oyuncakları, yatağı, atkısı—hepsi biraz daha büyülü görünüyordu. "Her yerde hikâyeler yapabilirim," dedi. Anne başını salladı. "Evet, yapabilirsin." Küçük Tilki ona sarıldı. "Görmeme yardım ettiğin için teşekkürler."

Küçük Tilki atkısını ve eldivenlerini giydi. Oynamak için dışarı çıktı. Kar derin ve yumuşaktı. Geyiğe benzeyen bir dal gördü. Uyuyan bir ayağa benzeyen bir taş gördü. "Kırağı hikâyeleri hâlâ burada!" dedi. Sihirli bir pencere bulan bir tilki hakkında yeni bir hikâye uydurdu. Ve yanakları kızarana kadar oynadı.

O gece Küçük Tilki yatağına kıvrıldı. Kırağı perisini düşündü. Acaba başka pencerelere de resim yapıyor muydu? "Belki baykuşlar ve tavşanlar için resim yapıyordur," dedi. Gülümsedi ve gözlerini kapattı. Rüyasında karlı ormanlar ve koşan geyikler gördü. Ve minik bir kırağı perisi ona el salladı.

Ertesi sabah Küçük Tilki pencereye koştu. Camı yeni kıracağı resimleri kaplamıştı! Bir tilkiyle bir kıracağı perisinin birlikte dans ettiğini gördü. "Anne!" diye seslendi. "Kıracağı perisi beni hatırlamış!" Anne geldi ve gülümsedi. "Hayal gücü her günü bir armağan yapar," dedi. Küçük Tilki başını salladı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Ve kıracağının sırada hangi hikâyeleri anlatacağını görmek için sabırsızlanıyordu.